

СНѢЖЕНЪ ЧОВѢКЪ.

Бѣше тихъ зименъ день. Отъ тъмносиньото небе летѣха снѣжинки. Селото бѣ затрупано съснѣжни прѣспи. Срѣдъ улицата се бѣха събрали много дѣца — момиченца и момченца. Дигналъ се бѣ голѣмъ шумъ. Чуваха се викове: „Ще падне!“ — „Ще се закрѣпи!“ — „По-добрѣ е подъ брезата!“ — „Не, другари! Трѣбва да бжде на лично мѣсто!“... Сивиятъ рунтавъ Мечо си махаше опашката и тревожно тичаше около тълпата и полайваше, като че се чудѣше защо се е събрала тази тълпа и цѣла заранъ викатъ и крещатъ.

Най-сетнѣ едно момиченце, облѣчено съ дългата и широка антерия на майка си, прѣпасано съ връвь и забрадено съ една тъмна и скжсана забрадка, се промуши прѣзъ тълпата напрѣдъ и, като подаде изъ подъ забрадката зачервеното си носле, извика:

— Стига, другари! Докога ще викаме? Врѣме е вече!... Сега деньтъ е кжсъ. Току вижъ, че се мръкнало!...

Момиченцето се казваше Марийка, тя бѣше на деветъ години. Малкото ѝ братче Стефчо, — три години по-малъкъ отъ нея, — се хваналъ за антерията ѝ, промъкна се прѣзъ тълпата и викна на другаритѣ си:

— Да правимъ, каквото ще правимъ! Всички се за-смѣха, а нѣкой каза! „Де бре, Стефчо!“ А други извика: „Ето го — голѣмиятъ работникъ пристигна!“...

Срѣдъ тълпата стоеше едно дванадесетъ годишно момче съ разкжсано кожухче и съ отъркано овчо калпаче, бутнато на тилътъ му. То се подпираше на дълга тояга, а вѣтърътъ развѣваше тъмнитѣ му кждрави коси.

— Така е! — каза момчето. — Защо да си губимъ туку врѣмето напраздно... Тичайте скоро за лопати! Хайде!...